

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl senátu složeném z předsedy senátu Josefa Straky, soudkyně Johany Jandusové a soudce Karla Ulíka ve věci

žalobce: **A. H.**
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 26. 6. 2025, č. j. MV-87212-3/VS-2025,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podstatou projednávané věci je otázka, zda dodatečně zjištěné informace o trestním stíhání či kriminální minulosti účastníků pravomocně skončeného přestupkového řízení mohou naplnit podmínky pro povolení obnovy tohoto přestupkového řízení podle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

Shrnutí přestupkového řízení

2. Dne 3. 5. 2022 došlo v Č. v prostorách před prodejnami Albert a Hornbach k sérii incidentů. Žalobce za pomoci žebříku a kleští strhl z místních billboardů plachty s reklamou společnosti X (dále „X“). Přitom ho přistihl pan O. F. (jednatel X), který jej začal nahrávat na mobilní telefon a pokusil se jej zadržet tím, že proti němu napřáhl ruku s pepřovým sprejem. Na místo posléze dorazil pan A. F. (otec O. F.), a když zjistil, že se žalobce pokouší z místa odejít, dostal se s ním do fyzické potyčky. Po následném zásahu policie a výsleších účastníků incidentu byla věc postoupena k projednání přestupku na Městský úřad Říčany (dále „městský úřad“).
3. Městský úřad následně zahájil společné řízení proti účastníkům výše popsaného incidentu jakožto proti spoluobviněným. Žalobce byl obviněn jednak pro skutek spočívající ve strhávání reklamních plachet z billboardů před prodejnou č. Hornbach, dále pro skutek spočívající ve strhávání reklamních plachet z billboardů před prodejnou č. Albertu a dále pro skutek spočívající v tom, že udeřil do obličeje A. F., který se mu pokoušel zabránit odejít z místa. A. F. byl obviněn pro skutek spočívající v tom, že při snaze zabránit žalobci odejít z místa jej fyzicky napadl. O. F. by obviněn pro skutek spočívající ve vyhrožování žalobci použitím slzného plynu, pokud by odešel z místa. V průběhu společného řízení žalobce zároveň uplatnil právo poškozeného a domáhal se náhrady škody vzniklé mu v důsledku fyzické potyčky. Společnost X rovněž uplatnila nárok poškozeného a domáhala se náhrady škody vůči žalobci za stržené plachty z billboardů.
4. Městský úřad v rámci společného řízení vydal rozhodnutí ze dne 20. 3. 2023, č. j. 36755/2023-MURI/OPE2/796 (dále „rozhodnutí o přestupku“), jímž
 - zastavil řízení vůči A. F. pro skutek spočívající ve fyzickém napadení žalobce, neboť tento skutek nevyhodnotil jako přestupek (výrok I),
 - odkázal žalobce s nárokem na náhradu škody na občanské soudní řízení (výrok II),
 - zastavil řízení vůči O. F. pro skutek spočívající ve vyhrožování žalobci použitím slzného plynu v případě odchodu z místa, neboť tento skutek nevyhodnotil jako přestupek (výrok III),
 - uznal žalobce vinným z přestupku podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále „zákon o některých přestupcích“), který spáchal tím, že dne 3. 5. 2022 od 15:05 do 15:15 před obchodním domem Hornbach Č. strhával reklamní plachty s reklamními nápisy z billboardů, čímž vznikla škoda společnosti X ve výši 138 600 Kč (výrok IV),
 - odkázal společnost X s nárokem na náhradu škody na občanské soudní řízení (výrok V),
 - zastavil řízení vůči žalobci pro skutek spočívající v udeření A. F. do obličeje, neboť spáchání tohoto skutku neshledal za prokázané (výrok VI),
 - uznal žalobce vinným z přestupku podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o některých přestupcích, který spáchal tím, že dne 3. 5. 2022 od 14:50 do 15:00 před obchodním domem Albert Č. odcizil dva reklamní plakáty z billboardu, čímž společnosti X způsobil škodu ve výši 12 100 Kč (výrok VII),
 - uložil žalobci úhrnný správní trest pokuty ve výši 5 000 Kč (výrok VIII),

- uložil žalobci povinnost paušální náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč (výrok IX).

Z odůvodnění rozhodnutí o přestupku vyplývá, že městský úřad při zjišťování skutkového stavu vycházel jednak z výpovědí obviněných a zejména z opatřených videozáznamů a fotografií.

- Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání v rozsahu výroků I, II, III, IV, VII, VIII. a IX. Na základě toho Krajský úřad Středočeského kraje (dále „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 20. 6. 2023, č. j. 082081/2023/KUSK, částečně změnil rozhodnutí o přestupku v rozsahu výroků IV a VII co do specifikace výše škody a v rozsahu výroku VIII stanovil lhůtu pro splatnost pokuty. V rozsahu výroků II, IV, VII a IX však krajský úřad prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl pro nedůvodnost, neboť se ztotožnil se skutkovými a právními závěry městského úřadu. V rozsahu výroků I a III (tj. zastavení řízení v části týkající se obvinění A. a O. F.) bylo odvolání žalobce zamítnuto pro nepřípustnost, neboť krajský úřad shledal na straně žalobce nedostatek aktivní legitimace k podání odvolání proti těmto výrokům. Rozhodnutí krajského úřadu nabylo právní moci dne 22. 6. 2023.

Shrnutí řízení o návrhu na obnovu řízení

- Dne 14. 2. 2025 podal žalobce ke krajskému úřadu žádost o obnovu řízení. Odůvodnil ji tím, že získal poznatky poukazující na kriminální jednání A. a O. F., což dle jeho názoru může zakládat důvod pro nové zhodnocení věci týkající se incidentu v Č., ke které se vztahuje přestupkové rozhodnutí.
- Předně poukázal na skutečnost, že v listopadu 2024 bylo proti A. a O. F. zahájeno trestní stíhání v souvislosti s fyzickými útoky a vyhrožováním osobám, které se podílely na odstraňování reklamních zařízení X. Skutky, jichž se týkalo trestní obvinění, přitom spadaly do období 2020–2024, tedy do stejného období, kdy došlo k incidentu v Č. Z toho žalobce dovodil, že skutky, pro které bylo přestupkové řízení vůči F. zastaveno, mají ve skutečnosti povahu dílčího útoku v rámci opakované trestné činnosti v daném období. V souvislosti s trestním stíháním obou F. žalobce poukázal na významnou podobnost se skutkem, který se týká napadení poškozeného P. Z. a k němuž došlo přibližně 2,5 měsíce před incidentem v Č. Městský úřad však posuzoval jednání F. jako izolovaný incident, bez kontextu s jinými útoky, které dle závěrů policejního orgánu vedoucího trestní řízení vykazují znaky plánovaných a úmyslných útoků vůči odpůrcům jejich pochybné podnikatelské praxe. Městský úřad je však v době svého rozhodování nemohl zohlednit.
- Dále žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Bratislavě ze dne 11. 2. 2016, sp. zn. 2 To 108/2015, podle něhož A. F. v minulosti vystupoval pod identitou A. C. a podílel se na kriminálních aktivitách bratislavského podsvětí, přičemž znalecký posudek citovaný v uvedeném rozsudku ho označil za osobu krajně nedůvěryhodnou. Totéž s odkazem na zmiňovaný trestní rozsudek uváděly i různé zpravodajské články (např. na webech seznamzpravy.cz či irozhlas.cz). Žalobce argumentoval, že pokud by si byl městský úřad těchto skutečností vědom, musel by důkazní situaci hodnotit komplexněji a nemohl by svědeckou výpověď A. F. považovat za věrohodnou. V případě vědomí těchto skutečností by městský úřad přisvědčil skutkové verzi žalobce a rozhodl by věc odlišně.
- Krajský úřad však žádosti žalobce nevyhověl. V rámci rozhodnutí ze dne 9. 4. 2025, č. j. 056795/2025/KUSK (dále „prvostupňové rozhodnutí“) jednak zamítl žádost žalobce na

povolení obnovy řízení a jednak vyslovil, že neshledává naplnění podmínek pro nařízení obnovy řízení z moci úřední. V odůvodnění uvedl, že žalobce netvrdil žádné skutečnosti, pro které by bylo možné vyhodnotit, že jeho jednání nevykazovalo společenskou škodlivost, která je jinak potřebná ke spáchání přestupku.

10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které však žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 6. 2025, č. j. MV-87212-3/VS-2025 (dále „napadené rozhodnutí“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Shledal, že námitky žalobce nemají pro obnovu řízení žádnou relevanci a že žalobce nepředložil žádné nové důkazy ani skutečnosti, které nebyly uplatněny dříve a které by mohly mít vliv na rozhodnutí ve věci.
11. Proti napadenému rozhodnutí nyní žalobce brojí žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

II. Obsah podání účastníků

Žaloba

12. Žalobce předně rekapituluje skutečnosti týkající se A. a O. F., které popisoval již ve své žádosti o obnovu řízení. Připomíná, že oba F. jsou obviněni z opakované trestné činnosti, která vykazuje podobný způsob provedení útoku jako při přestupkovém incidentu v Č. a také časově spadá do stejného období. Pokud by přestupkové orgány tyto skutečnosti zohlednily, musely by s ohledem na zásadu materiální pravdy posoudit incident v kontextu širších souvislostí, a tedy na jednání obou F. nahlížet jako na dílčí skutek v rámci opakované trestné činnosti spočívající v plánovaných útocích vůči odpůrcům jejich podnikatelské praxe. Stejně tak pokud by přestupkové orgány vzaly v potaz skutečnosti uváděné v trestním rozsudku Krajského soudu v Bratislavě sp. zn. 2 To 108/2015 či ve zpravodajských článcích referujících o tomto rozsudku, musely by na osobu A. F. nahlížet jako na osobu nevěrohodnou a s pochybnou identitou. Jedná se tedy o relevantní okolnosti pro zahájení obnovy pravomocně skončeného přestupkového řízení.
13. Žalobce namítá, že ho žalovaný a krajský úřad nesprávně považují za osobu, která nemůže iniciovat obnovu řízení ve vztahu k výrokům o vině A. a O. F. Takový výklad považuje za přepjatě formalistický a v rozporu s účelem obnovy řízení ve smyslu § 100 a násl. správního řádu. Užitím tohoto výkladu správní orgány upřednostňují formální vymezení účastenství na úkor požadavku na zjištění stavu věci bez důvodných pochybností a navzdory zásadě materiální pravdy. Dle žalobce přitom *„nově zjištěné okolnosti týkající se identity útočníků, jejich motivace a modu operandi představují závažné skutečnosti s potenciálem zásadně ovlivnit hodnocení důkazů, právní kvalifikaci i celkový závěr o jednání posuzovaných osob; jejich ignorování redukuje rozhodování na pouhou procesní nuanci a není v souladu s požadavkem legality, proporcionality a ochrany veřejného pořádku ve správním řízení.“* Žalovaný i krajský úřad však volili cestu nejmenšího odporu, a nikoliv snahu dobrat se spravedlivého výsledku.
14. Žalobce dále namítá, že správní orgány měly podrobněji zkoumat důvody pro zahájení obnovy řízení z moci úřední. K tomu jsou povinny s ohledem na ochranu veřejného pořádku ve správním trestání, zásadu proporcionality a legitimní očekávání účastníků ve spravedlivé rozhodnutí.
15. Žalobce rovněž připomíná, že zahájením obnovy řízení nesleduje pouze morální zadostiučinění, ale též odstranění překážek, které brání tomu, aby mu v probíhajícím trestním řízení proti obviněným F. bylo přiznáno postavení poškozeného ve smyslu § 43

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu (dále „trestní řád“). Závěry přestupkových orgánů, které jednání obou F. fakticky legitimizovaly, mu přitom uplatnění těchto práv znemožňuje.

16. Žalobce považuje napadené rozhodnutí též za nepřezkoumatelné a opomíjející novoty. Současně namítá porušení § 3, § 50 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný oponuje žalobci, že by trestná činnost F. byla novou skutečností relevantní pro obnovu řízení ve věci žalobcem spáchaného přestupku. Nesouvisí totiž s předmětem správního řízení. Hodnocení osobnostních vlastností účastníků řízení není důvodem pro obnovu řízení. Žalobce nemá ve vztahu k výrokům o vině F. postavení účastníka řízení, nemá proto ani aktivní legitimaci k podání návrhu na obnovu řízení ve vztahu k těmto výrokům. Správní orgány svůj postup řádně odůvodnily. Řízení netrpí žádnými právními vadami. Žalovaný tak navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Posouzení věci soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
19. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, jelikož účastníci ani na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělili, že by s tímto postupem nesouhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné jednání nařizovat, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z napadeného rozhodnutí, podání účastníků a obsahu správního spisu. Listiny, které žalobce navrhl k důkazu (jakož i snímky článků ze zpravodajských serverů), jsou přitom obsahem správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází, a proto jím samostatně důkaz neprovádí [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 10. 2. 2021, č. j. 10 As 335/2020-36, odst. 12, a tam odkazovanou judikaturu].
20. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
21. Žaloba není důvodná.
22. Jak bylo uvedeno výše, napadené a prvostupňové rozhodnutí byla vydána na základě žádosti žalobce o obnovu přestupkového řízení.
23. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu „[ř]ízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.“
24. Podle § 100 odst. 3 správního řádu „[v]e tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.“

25. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem. Umožňuje z důvodu skutkových omylů zjištěných až po právní moci rozhodnutí znovu rozhodnout ve věci samé a prolomit tak překážku věci rozhodnuté. Jde přitom o institut určený výhradně k nápravě vad skutkových, nikoli vad právních (srov. rozsudky NSS ze dne 2. 3. 2015, č. j. 8 As 59/2014-36, či ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 As 23/2020-46, odst. 37).
26. Obnova řízení se skládá se ze dvou samostatných fází: V první fázi (tzv. řízení o obnově) správní orgán pouze zkoumá, zda jsou splněny podmínky pro obnovu řízení, zejména zda nově navržené důkazy *mohou* vést k odlišnému posouzení otázky řešené v původním řízení, avšak zatím o meritu otázky původního řízení nijak nerozhoduje. První fáze končí tím, že správní orgán rozhodne, zda obnovu řízení na žádost účastníka povolí či nepovolí (popř. zda ji z moci úřední nařídí či nenařídí). Teprve pokud obnovu řízení povolí, nastává druhá fáze (tzv. řízení obnovené), ve které se znovu rozhoduje v původním řízení a v němž správní orgán již zkoumá meritum věci (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2020, č. j. 5 As 465/2019-31, odst. 19).
27. V nyní posuzované věci jde pouze o fázi první, neboť předmětem napadeného a prvostupňového rozhodnutí bylo toliko zhodnocení, zda skutečnosti uváděné v žádosti žalobce ze dne 14. 12. 2025 představují relevantní důvod k tomu, aby se povolila obnova řízení, které skončilo pravomocným rozhodnutím o přestupku. Proto i předmětem soudního přezkumu může být logicky pouze otázka splnění či nesplnění důvodů pro povolení obnovy řízení, a nikoliv zkoumání zákonnosti či správnosti rozhodnutí o přestupku.
28. K tomu, aby mohla být obnova řízení povolena, je třeba splnit následující podmínky:
- 1) musí být uplatněny dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení,
 - 2) účastník, jemuž jsou ku prospěchu, je nemohl v původním řízení uplatnit,
 - 3) tyto důkazy a skutečnosti mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
- Tyto tři podmínky musejí být splněny kumulativně, pokud by některá z nich nebyla splněna, není správní orgán již povinen nic dalšího zkoumat a návrh na povolení obnovy řízení zamítne (srov. rozsudky NSS ze dne 7. 6. 2022, č. j. 1 As 35/2022-35, odst. 20, či ze dne 20. 5. 2010, č. j. 2 As 22/2009-83).
29. Dále je podstatné, že žádná třetí osoba – lhotejno zda obviněný, poškozený, osoba přímo postižená spácháním přestupku (srov. § 69 až § 71 zákona o odpovědnosti za přestupky) či jiná osoba – nemá veřejné subjektivní právo domáhat se zahájení řízení o přestupku či trestném činu jiné osoby. Může pouze podat podnět příslušnému orgánu veřejné moci, nemá však nárok na zahájení řízení vůči konkrétní osobě ani na rozhodnutí o její vině a trestu. Tento závěr je v judikatuře již konstantní (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2 As 46/2006-100, č. 2276/2011 Sb. NSS, ze dne 11. 3. 2008, č. j. 8 As 46/2007-98, rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, odst. 84, či ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 28/2020-32, odst. 17; dále též nález Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2021, sp. zn. I. ÚS 1490/21).
30. Neexistence veřejného subjektivního práva třetí osoby na zahájení přestupkového či trestního řízení vůči třetí osobě se promítá i do konkrétních procesních předpisů. Například

v řízení o přestupku může pouze obviněný podat řádný opravný prostředek (odvolání) v plném rozsahu, tedy i v rozsahu výroku o vině a správním trestu [srov. § 96 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“)]. Naproti tomu poškozený tak může učinit pouze v rozsahu výroku o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení a výroku o nákladech spojených s uplatněním nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení [srov. § 96 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky], vlastník věci zase jen v rozsahu výroku o zabránění věci nebo náhradní hodnoty (srov. § 96 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky). Do výroku o vině a trestu se však účastníci odlišní od obviněného odvolat nemohou. Z podobné logiky vychází i úprava řízení trestního, v němž právo odvolat se do výroku o vině a trestu přísluší kromě obviněného pouze státnímu zástupci (coby orgánu veřejné moci), zatímco poškozený či zúčastněná osoba se do výroku o vině a trestu odvolat nemohou (srov. § 246 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu).

31. Tato omezení stran rozsahu oprávnění podat řádné opravné prostředků se logicky uplatní i v režimu mimořádných opravných prostředků, například právě obnovy řízení.
32. Shora popsaná východiska považuje soud za klíčová pro posouzení otázky, zda žalobcem tvrzené skutečnosti týkající se trestního stíhání obou F. nebo kontroverzní minulosti A. F. mohly představovat důvod pro povolení obnovy řízení.
33. Soud proto předně konstatuje, že žalobcova tvrzení o kriminálním charakteru F. zjevně nemohla obstát jako důvod pro povolení obnovy řízení ve vztahu k otázce, která byla předmětem výroků I a III přestupkového rozhodnutí, jimiž bylo přestupkové řízení zastaveno v části týkající se obvinění obou F. Jde totiž otázku jejich případné viny a trestu, nicméně v tomto rozsahu by však žalobci nepřislušelo domáhat se ani v původním (již pravomocně skončeném) řízení změny skutkových či právních závěrů prostřednictvím odvolání. Tím spíše mu toto oprávnění nepřisluší v rozsahu mimořádného opravného prostředku, jakým je obnova řízení, jež je navíc omezena toliko na otázky skutkové. Žalobce totiž – stejně jako kterákoliv jiná osoba – není nositelem veřejného subjektivního práva na zahájení přestupkového řízení vůči třetí osobě, ani na vydání rozhodnutí o vině a správním trestu za konkrétní přestupek třetí osoby (srov. odst. 29 výše). Proto i kdyby měl žalobce (hypoteticky) pravdu v tom, že jím tvrzené skutečnosti odůvodňují znovuotevření otázky přestupkové odpovědnosti některého z F., nesvědčilo by mu právo se takového znovuotevření domáhat. A nejen v rámci žádosti o povolení obnovy řízení, ale ani v rámci žádného jiného procesního prostředku.
34. Tímto je současně odpovídáno na související žalobní námitku, zda správní orgány neměly podrobněji zkoumat důvody pro zahájení obnovy řízení z moci úřední, pokud jde o otázku přestupkové odpovědnosti A. či O. F. I k tomuto lze poukázat na judikaturu odkazovanou v předchozím odstavci, jejíž nosný závěr spočívá v tom, že stíhání pachatele a jeho potrestání – ať už v rovině přestupkové či trestní – je výlučně otázkou vztahu mezi státem (veřejnou mocí) a pachatelem trestného činu či přestupku. To znamená, že rozsah zahájení či nezahájení přestupkového řízení z moci úřední je – s ohledem na zásadu oficiality – plně v dispozici příslušného správního orgánu, a to i při vyhodnocování podnětů třetích osob. Proto nelze než zopakovat, že i kdyby měl žalobce pravdu, že skutečnosti týkající se trestních kauz F. odůvodňují jiné řešení otázky stran jejich přestupkové odpovědnosti, nebyl

by oprávněn domáhat se v tomto směru zahájení žádného typu řízení vedeného z moci úřední. Logicky tedy ani nařízení obnovy řízení z moci úřední dle § 100 odst. 3 správního řádu.

35. Pro úplnost soud dodává, v určitých specifických situacích, v nichž poškozený předestře hájitelná tvrzení týkající se porušení čl. 2 (právo na život) či čl. 3 (zákaz mučení) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, existuje povinnost státu provést účinné vyšetřování takového tvrzení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 3436/14, a ze dne 26. 11. 2021, sp. zn. II. ÚS 1886/21, či ze dne 10. 4. 2024, sp. zn. I. ÚS 1958/23, a ze dne 30. 5. 2024, II. ÚS 527/23). O takovou situaci se však v nyní posuzované věci evidentně nejedná.
36. Nemůže-li žalobce žádným z procesních prostředků účinně zpochybnit výroky o vině obou F., logicky nemůže zpochybnit ani výrok II přestupkového rozhodnutí o náhradě škody, který je na výroku o vině závislý. Nutno ovšem zdůraznit, že o náhradě škody dosud není závazně rozhodnuto. Žalobce nadále může svůj případný nárok na náhradu škody uplatnit v občanském soudním řízení, a to bez ohledu na to, že řízení o vině a správním trestu obou F. bylo zastaveno.
37. Soud dále zkoumal, zda by žalobcem tvrzené skutečnosti o trestních kauzách F. mohly obstát jako důvod pro povolení obnovy řízení ve vztahu k otázkám, které se přímo týkaly žalobcových práv a povinností. To se týká zejména výroků IV a VII rozhodnutí o přestupku, jimiž byl žalobce uznán vinným z přestupků, a na ně navazujících výroků VIII a IX, jimiž mu byla uložena povinnost uhradit peněžitou pokutu a náhradu nákladů řízení. V rozsahu těchto výroků by totiž žalobce nepochybně mohl být účastníkem, jemuž případné dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy mohou být ku prospěchu.
38. Proto je třeba zodpovědět, zda skutečnosti, které žalobce uvedl ohledně trestního stíhání obou F. či kriminální minulosti A. F., mohou mít charakter skutečností a důkazů, které existovaly v době původního řízení, a zda by zároveň odůvodňovaly jiné řešení otázky stran žalobcovy přestupkové odpovědnosti.
39. Za dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy ve smyslu první z podmínek pro povolení obnovy řízení (viz odst. 28 tohoto rozsudku) je třeba považovat takové skutečnosti či důkazy, které existovaly již v době původního rozhodování, avšak vyšly najevo až po ukončení původního řízení, zatímco před jeho ukončením nebyly účastníkovi známy, a ten je proto objektivně nemohl v původním řízení uplatnit (rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010-113). Jde například o situace, kdy listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, nebo případy, kdy důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoli v původním řízení odepřel výpověď (rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 176/2002-75).
40. Za skutečnost či důkaz ve shora uvedeném smyslu lze jistě považovat žalobcem odkazovaný trestní rozsudek Krajského soudu v Bratislavě ze dne 11. 2. 2016, sp. zn. 2 To 108/2015. Ten totiž objektivně existoval již v době vydání rozhodnutí o přestupku, ale patrně tehdy ještě nebyl žalobci a ani správním orgánům objektivně znám. Méně jednoznačné je v tomto směru zahájení trestního stíhání A. a O. F. v listopadu 2024. Jde sice o skutečnost, která nastala až po pravomocném skončení přestupkového řízení, její předmět se však týká skutků z dřívějšího období sahajícího až do roku 2020. Lze proto připustit, že se jedná o skutečnosti

objektivně existující již v době vydání rozhodnutí o přestupku, které zřejmě nebyly známy ani žalobci, ani správním orgánům.

41. Zbývá tedy zhodnotit, zda by některá z těchto skutečností mohla odůvodnit jiné řešení otázky týkající se žalobcovy přestupkové odpovědnosti. Obecně přitom postačí „*byť jen pravděpodobnost, že by mohlo dojít k jinému řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, a to na základě skutečností či důkazů samotných, nebo ve spojení s již provedeným dokazováním*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2020, č. j. 5 As 463/2019-31, odst. 19).
42. V tomto případě však soud musí konstatovat, že pravděpodobnost jiného řešení otázky stran žalobcovy přestupkové odpovědnosti je i ve světle dodatečně tvrzených skutečností o trestních kauzách F. zcela mizivá. Jak totiž správně konstatovali žalovaný i krajský úřad, tyto skutečnosti jsou ve vztahu k novému posouzení žalobcovy přestupkové odpovědnosti nerelevantní.
43. Jak již bylo řečeno, žalobce byl v původním řízení shledán vinným ze spáchání skutků spočívajících (zjednodušeně řečeno) ve strhávání reklamních plachet z billboardů u prodejen Albert a Hornbach v Č., přičemž tyto skutky byly kvalifikovány jako přestupky proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. a) bodů 1 a 4 zákona o některých přestupcích. Mezi inkriminovanými skutky a případným trestněprávním jednáním A. a O. F. však soud nenalézá žádnou relevantní spojitost. Z obsahu rozhodnutí o přestupku vyplývá, že inkriminovaný skutek spočívající ve strhávání plachet se odehrál ještě předtím, než na místo dorazili F. a než došlo ke slovní a následně i fyzické potyčce s žalobcem. I kdyby jednání F. během této potyčky naplňovalo znaky trestného činu, nemělo by to vliv na posouzení žalobcova jednání, které proběhlo již dříve a nezávisle na této potyčce. Jak dále plyne z obsahu rozhodnutí o přestupku, skutkový děj týkající se strhávání reklamních plachet i průběhu navazující potyčky byl prokazován mj. i dvěma videozáznamy a sérií několika fotografií (viz str. 4 a 8-9 rozhodnutí o přestupku). Proto pokud by případná trestněprávní povaha jednání F. měla zpochybnit věrohodnost jejich výpovědí během přestupkového řízení (kam patrně žalobce mířil), tak to nemění nic na tom, že rozhodný skutkový stav byl zjištěn i jinými důkazy, jež jsou na výpovědích F. nezávislé. V tomto kontextu by ani nové skutečnosti týkající se trestního stíhání F. či jejich minulosti nemohly vést k odlišnému posouzení žalobcovy přestupkové odpovědnosti.
44. V zásadě z téhož důvodu není z hlediska obnovy řízení relevantní, že v odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Bratislavě ze dne 11. 2. 2016, sp. zn. 2 To 108/2015 byl A. F. měl být coby A. C. zmiňován jako spolupracovník osob, které byly pravomocně odsouzeny za trestné činy braní rukojmí a nedovolené ozbrojování, a to v souvislosti se skutky probíhajícími v roce 2005 na území Slovenska. Pro úplnost je třeba uvést, že samotného odůvodnění zmiňovaného trestního rozsudku ani nelze spolehlivě dovodit, že A. F. je skutečně identický s A. C., neboť o možné dvojí identitě dané osoby se zmiňují pouze žalobcem odkazované investigativní články ze zpravodajských serverů seznamzpravy.cz či irozhlas.cz (specificky článek ze serveru seznamzpravy.cz ze dne XX), které navíc tuto možnost uvádějí pouze jako důvodné podezření, a nikoliv jako fakt, jak věc prezentoval žalobce ve svých podáních. I z tohoto hlediska je zde minimální důkazní potenciál pro případné odlišné řešení otázky, jež byla předmětem původního přestupkového řízení. Nehledě na zjevnou nesouvislost se skutkem, který spáchal žalobce.

45. Skutek spočívající ve strhávání reklamních plachet z billboardů rovněž nemůže být zpochybněn či vyvrácen tím, že proti A. a O. F. bylo zahájeno trestní stíhání pro skutky z období 2020-2024, které měly spočívat ve fyzickém napadání či vyhrožování osobám podílejícím se na odstraňování reklamních zařízení X. Jak již bylo naznačeno (viz odst. 42 výše), i kdyby jednání F. vůči žalobci mělo (hypoteticky) charakter dílčího útoku pokračujícího trestného činu spočívajícího v plánovaném napadání osob odstraňujících billboardy téhož zřizovatele, nijak to nezpochybňuje skutkové závěry správních orgánů, které je vedly k závěru o přestupkové odpovědnosti žalobce.
46. Ani sám žalobce nijak nevysvětlil, jak by případná kriminální činnost některého z F. mohla zpochybnit či vyvrátit skutková zjištění přestupkových orgánů o tom, že to byl právě on, kdo dne 3. 5. 2022 v prostoru před č. prodejny Hornbach a Albert strhl reklamní plachty z billboardů a poškodil tak cizí majetek. Veškerá žalobcova argumentace je založena na tvrzení, že A. a O. F. ve skutečnosti nejsou bezúhonnými a důvěryhodnými osobami, a že pokud by tuto skutečnost městský úřad v době projednávání přestupku znal, přisvědčil by jeho skutkové verzi. Dle soudu je však taková argumentace lichá. Nelze něž opět zopakovat (srov. odst. 42 výše), že stěžejními důkazy zachycujícími průběh skutkového děje byly především dva videozáznamy a série fotografií, jež zachycovaly průběh strhávání plachet i navazujícího incidentu (viz str. 4 a 8-9 rozhodnutí o přestupku). Inkriminované skutky tudíž byly prokázány řadou důkazů zcela nezávislých na obsahu výpovědí obviněných. Proto i kdyby městský úřad považoval A. a O. F. za sebevíc nedůvěryhodné osoby, nemohlo to mít žádný vliv na zjištěný skutkový stav, který byl relevantní ve vztahu k žalobcově přestupkové odpovědnosti.
47. S ohledem na uvedené nelze než souhlasit s žalovaným a krajským úřadem, že žalobce v žádosti o obnovu řízení nepředestřel žádné skutečnosti ani důkazy, které by odůvodňovaly odlišné posouzení jeho přestupku v rámci obnovy řízení (viz str. 4 napadeného rozhodnutí, resp. str. 5 prvostupňového rozhodnutí).
48. Jestliže žalobcem tvrzené skutečnosti ohledně kriminálních kauz F. nepředstavují důvod pro obnovu řízení povolovanou na žádost, nemohou logicky představovat ani důvod pro obnovu řízení nařizovanou z moci úřední. Ta totiž vyžaduje splnění týchž podmínek jako obnova řízení na žádost, a k tomu navíc i prokázání veřejného zájmu (srov. § 100 odst. 3 správního řádu). Žalobní námitka, že správní orgány měly podrobněji zkoumat důvody pro nařízení obnovy z moci úřední, je proto nutně nedůvodná i v rozsahu, v němž se původní řízení týkalo žalobcových práv a povinností (v rozsahu otázky přestupkové či trestní odpovědnosti F. viz výše odst. **Error! Reference source not found.**34 tohoto rozsudku).
49. Pokud jde o obecně formulovanou žalobní námitku nepřezkoumatelnosti a údajného opomenutí novot, soud ve stejné míře obecnosti konstatuje, že zde takovou vadu neshledává. Žalovaný i krajský úřad dostatečně vysvětlili podstatu institutu obnovy řízení, jasně vymezili okruh otázek, kterými se lze v rámci posouzení podmínek pro její povolení zabývat, a v takto vymezeném rozsahu se s uplatněnými námitkami vypořádali dostatečně. Skutečnost, že žalobcem předestřené novoty stran kriminálního charakteru F. nevyhodnotili jako důvod pro obnovu řízení, nezakládá nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí. Nutno připomenout, že nepřezkoumatelnost nelze vnímat jako subjektivní představu účastníka o tom, jak by mělo být rozhodnutí odůvodněno, nýbrž jako objektivní překážku, která soudu

brání určité rozhodnutí řádně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Takovou překážku však soud v případě napadeného ani prvostupňového rozhodnutí nenalézá.

50. V zásadě totéž lze uvést i ve vztahu k obecně formulované žalobní námitce, že došlo k porušení § 3, § 50 a § 68 odst. 3 správního řádu. Soud opět ve stejné míře obecnosti konstatuje, že stran úplnosti skutkových zjištění, procesního postupu správních orgánů a dostatečnosti odůvodnění žádná pochybení neshledává.

IV. Závěr a náklady řízení

51. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
52. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. května 2026

Josef Straka v. r.
předseda senátu